

3. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 oraz w załączniku do dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za przejrzystą składkę, której wymóg uiszczenia ustanowiony został w art. 5 ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., jeżeli nie wiadomo, jaką konkretnie działalność prowadzi Corporación de Radio y Televisión Española w ramach świadczenia usługi powszechnej lub usługi publicznej?

(¹) Dz.U. 2002, L 108, s. 21, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 29 s. 337-348.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 14 lutego 2018 r. – Vodafone España S.A.U. / Tribunal Económico-Administrativo
Central (TEAC)**

(Sprawa C-121/18)

(2018/C 161/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone España S.A.U.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (¹) może być interpretowany w ten sposób, że państwo członkowskie może nakładać na operatorów telekomunikacyjnych obowiązek uiszczenia rocznej składki, takiej jak ta przewidziana w art. 5 de la Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (hiszpańskiej ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansowaniu Corporación de Radio y Televisión Española), w celu wsparcia finansowania Corporación [de Radio y Televisión Española], zważywszy na pozytywny wpływ nowych przepisów dotyczących sektora telewizyjnego i audiowizualnego na sektor telekomunikacyjny, a w szczególności biorąc pod uwagę rozszerzenie usług stacjonarnego i mobilnego łącza szerokopasmowego, a także zaprzestanie nadawania reklam i rezygnacji z treści płatnych lub warunkowego dostępu [do Corporación RTVE], biorąc pod uwagę jednocześnie występowanie następujących okoliczności:

- w nowej regulacji prawnej nie uzasadniono, że istnieje wspomniany pozytywny wpływ, bezpośredni lub pośredni, na ww. przedsiębiorstwa ani nie wykazano tego w odniesieniu do rozpatrywanego roku;
- wysokość tej składki została ustalona na poziomie 0,9 %, ujętych w danym roku dochodów operacyjnych brutto, nie zaś na podstawie dochodów uzyskiwanych ze świadczenia usług audiowizualnych i usług w zakresie reklamy, wzrostu skali świadczenia tych usług lub zysku osiąganego z prowadzenia tej działalności; należy przy tym uwzględnić, że wspomniana składka stanowi opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy nr 8/2009 w jego pierwotnym brzmieniu i może być nieuzasadniona w odniesieniu do rozpatrywanej usługi audiowizualnej, a [wspomniany art. 5] stanowi podstawę oddalania żądań zwrotu nienależnie uiszczonych kwot i korekty deklaracji podatkowych, które to żądania zostały podniesione przez skarżącą w zaskarżonej decyzji w ramach niniejszej skargi administracyjnej?

2. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za proporcjonalną składkę, której uiszczenie jest wymagane od przedsiębiorstw telekomunikacyjnych prowadzących działalność w Hiszpanii na obszarze większym niż jedna wspólnota autonomiczna, biorąc pod uwagę ustanowione w art. 5 ustawy nr 8/2009 szczegółowe zasady jej obliczania?

3. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 oraz w załączniku do dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za przejrzystą składkę, której wymóg uiszczania ustanowiony został w art. 5 ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., jeżeli nie wiadomo, jaką konkretnie działalność prowadzi Corporación de Radio y Televisión Española w ramach świadczenia usługi powszechnej lub usługi publicznej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 21, polskie wydanie specjalne: rozdział 13 tom 29 s. 337-348.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15
HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 lutego
2018 r., HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH**

(Sprawa C-123/15 P)

(2018/C 161/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (przedstawiciel: M. Schlingmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 13 grudnia 2017 r. w sprawie T-692/15 HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH/Rada Unii Europejskiej;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej:
 1. zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie odszkodowania w wysokości 2 516 221,50 EUR tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia z powodu krzywdy poniesionych w następstwie umieszczenia jej nazwy w wykazie osób, podmiotów i organów figurującej w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 423/2007 ⁽¹⁾ i w załączniku VIII do rozporządzenia (UE) nr 961/2010 ⁽²⁾;
 2. zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie odsetek za zwłokę zgodnie ze stopą procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny (EBC) do podstawowych operacji refinansowania, powiększoną o dwa punkty procentowe od dnia 17 października 2015 r. do dnia całkowitej zapłaty;
 3. pokrycia kosztów postępowania, w szczególności kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swój środek zaskarżenia na naruszeniu przez Sąd prawa Unii.

Podnosi ona w szczególności następujące naruszenia prawa Unii:

- Uwzględniając na korzyść Rady Unii Europejskiej okoliczności i informacje, które Rada przedstawiła dopiero po przyjęciu środków niezgodnych z prawem, w tym, w części, dopiero w toku postępowania w sprawie skargi, Sąd błędnie przyjął nieprawidłowy moment, w odniesieniu do którego należało dokonać oceny..
- Sąd błędnie stwierdził, że istniały poszlaki pozwalające uznać za co najmniej wiarygodne, że wnosząca odwołanie „pozostawała w posiadaniu lub pod kontrolą innego podmiotu [w tym wypadku IRISL]”. W szczególności Sąd zastosował błędne kryterium oceny i niesłusznie uwzględnił przedstawione przez Radę informacje, których nie posiadała ona w momencie dokonywania oceny. Sąd nie ustalił także stopnia (rzekomej) kontroli ani jej intensywności i dokonał błędnej oceny poszlak.